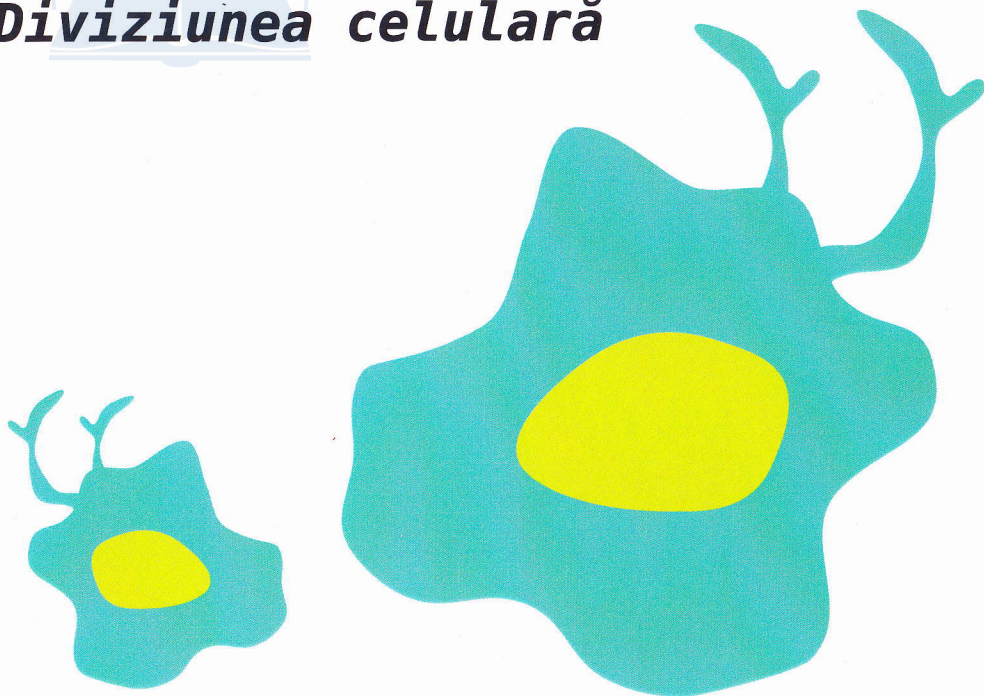
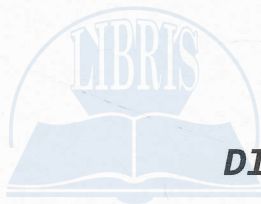

DINA FRÎNCULESCU

Diviziunea celulară

DINA FRÎNCULESCU

Diviziunea celulară

L. Postpartum

Tracus Arte

București, 2016

Stai atenta

într-o astfel de diviziune celulară

Într-o de astă

am aflat dintr-o poveste

că pe cranișii lor îl cheamă Divizion

și se ține de cuvânt.

I. Postpartum

Pe urmă am fost în excursie cu trenul

și m-am simțit zădărnici

Să știți că un om în viață

poate fi chiar și demagog

și numai n-am că să-l reproșez

Și trece vremea

și nu mă mai distanz

Și trece vremea

și mă expandez

Am vizitat spitalul
unde va trebui să se nască
și am văzut că arată ca un conac.

De două ori am mers acolo
și era suspect de multă liniște.
Sunt obișnuită cu celălalt fel de spital.
Ar trebui ca oamenii
să nu fie obișnuiți cu niciun fel de spital,
cred.

Am călcat pentru ea câteva obiecte vestimentare
și nu cred că asta va deveni un obicei.
Mă doare o coastă din dreapta,
dar eu nu fac oameni din coaste.

Cine i-o mai lua cordon

Era frig. Iarnă.

În burtă bătea crivățul, deși ne îndepărtasem deja
de granița de est.

Și-a făcut fular din cordonul ombilical.

Și-a făcut ștreang din el

și nu se mai năștea.

Am rugat-o cu toți pașii

prin Cișmigiul cu miros de găinaț de cioară.

Am rugat-o cu o pungă de ardei iuți uscați.

Am rugat-o cu nopți de sex incomod.

Am rugat-o cu ulei de ricin,

cu calciu lactic

cu clismă

cu oxitocină.

Nu s-a îndurat.

Cine i-o mai lua cordon ombilical

să stea spânzurat ca ea.

Am rugat-o cu ultimele puteri

ale bisturiului și anesteziei.

Abia îi mai bătea inima.

Am iertat-o cu ac și ață.

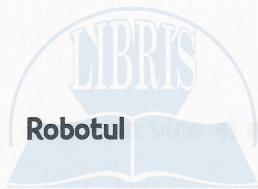
Cusătoreasa râdea cu stăpânul ei:

„Am făcut o piroșcă”.

Eram o matrioșcă.

Acum sunt o coajă

cu zâmbet strâmb desenat sub burță.

Robotul

Avem același portret în casă, în două variante:
una făcută de mâna omului,
alta făcută de mâna mașinii.
Aia făcută de mâna mașinii are o mică imperfecțiune.
Așa sunt roboții ăștia, mai greșesc.
Am înțeles că în asta stă farmecul lor
și putem să fim mândri că avem în casă
aceeași greșeală produsă în serie
ca alte sute de oameni de pe întreg mapamondul,
de fapt din întreaga Europă,
de fapt din două țări surori.
Portretul ăsta ne împiedica demult să facem sex
și nu făceam de față cu el.
Eram ca ăia care puneau un prosop pe icoane
într-un volum la care mă masturbam când eram mică.
Acum nu mai avem nicio rușine.
De fapt nu avem camere fără portret
sau fără un gardian al castității
mic și viu și roz.